

Abstrakt

Středověká filozofie v arabském prostředí usilovala o harmonizaci řeckého dědictví s náboženskou tradicí. Proti těmto snahám s cílem obrany náboženství před filozofy velmi ostře vystupovali mnozí vládci, učenci a teologové. Postavení filozofů v arabském světě proto nebylo jednoduché. Mnozí museli své teze skrývat mezi řádky vědeckých spisů a vyhýbat se veřejnému filozofování. Vedle nepřátelského prostředí určovalo místo filozofie v tehdejší společnosti také mezi učenci všeobecně sdílené přesvědčení o škodlivosti filozofických názorů prezentovaných nepřipravenému posluchači a rozvoj arabské mystiky. Práce má za cíl zmapovat hlavní přístupy tehdejších filozofů reagujících na problematické postavení filozofie v arabském světě. Stěžejní bude pojetí Ibn Bádždži, který se ve své filozofii osamocené snaží velmi důrazně spojit obec s životem filozofa a nabízí tak v arabské filozofii nové pojetí role filozofa ve společnosti.

Klíčová slova

Ibn Bádždža, *Řízení osamoceného*, al-Fárábí, *Aforismy státníkovy*, Aristotelés, *Etika Nikomachova*, Platón, *Ústava*, politická filozofie, mystika, etika, filozof, ctnost, obec, plevel, poznání, řízení, blaženost